המכניס בהמות לדיר להתעשר ויצאו העשירי והאחד עשר יחד וקרא לשניהם 'עשירי' נמצא שהעשירי הוא מעשר והאחד עשר קדוש כשלמים ומעורבים זה בזה, בברייתא אחת כתוב כדעת חכמים שאינם קרבים משום שהחזה והשוק של שלמים נאכל לכהנים משא"כ החזה והשוק של מעשר שנאכל לישראל וא"א להחמיר שהחזה והשוק משתי הבהמות יאכלו על ידי כהנים שמא לא ימצאו כהנים שיאכלו ויבוא הבשר לידי פסול ולכן ירעו עד שיפול בהן מום ויפדה את השלמים ויאכלו שתיהן לבעלים, בברייתא נוספת כתוב ששתיהן יקרבו כדעת ר"ש שלא חשש למיעוט האוכלים של החזה והשוק, בברייתא נוספת כתוב שיכנוס את שתיהן למקום בלי אוכל וימותו ומדובר במעשר בזמן הזה שחששו שמא יבוא לידי תקלה ויעבור על איסור גיזה ועבודה או שישחטם בלא מום ולא הקלו למרות שמפסיד שתי בהמות.

דעת ר' יהודה שאחד עשר שנקרא עשירי והתקדש דינו כתמורת מעשר ולמרות זאת קרב על המזבח, ולמד מהפסוק "**אם מן הבקר**" לרבות כשם שהקדש עושה תמורה רק לאחר שהתקדש כך מעשר בטעות רק אם קרא לאחד עשר בשם עשירי קדוש כשלמים אבל אם קרא לתשיעי עשירי אינו קרב.

האומר לשלוחו צא ועשר עלי רב פפי אמר בשם רבא שאם קרא לתשיעי 'עשירי' קדוש שלא מפסיד את הבעלים אלא צריך להמתין שיפול בו מום ונאכל אבל אם קרא לאחד עשר 'עשירי' היות ומפסיד את הבעלים שצריך להקריבו כשלמים בטלה שליחותו ואינו קדוש, רב פפא אמר שאפילו אם קרא לתשיעי 'עשירי' אינו קדוש שגם להמתין שיפול מום נחשב לקלקול ולא נשלח לכך. האומר לשלוחו לתרום בעבורו תרומה גדולה צריך השליח לתרום כדעת בעל הבית ואם אינו יודע מה דעתו תורם בעין בינונית שהיא 1 מ50, אם הפריש בעין רעה 1 מ60 או בעין יפה 1 מ40 תרומתו תרומה ולא נחשב שהפסיד את הבעלים היות והבעלים סתם את דיבורו והשליח לא טעה במעשיו אלא כך שיער את דעת בעל הבית.

הדרן עלך פרק מעשר בהמה, וסליקא לה מסכת בכורות.